

Den europæiske Union (bestående af repræsentanter for den franske regerings støttepartier) (18 medlemmer).

Hertil kommer en uofficiel gruppe på 10 repræsentanter bestående af italienske kommunister og dertil knyttede medlemmer.

Den politiske aktivitet i Parlamentet sker helt overvejende på grundlag af disse grupperinger.

Selv parlamentarbejdet foregår dels ved plenarbejatter, og dels i 12 stående udvalg.

De fleste udvalg har 29 medlemmer. Dette relativt høje antal sikrer, at stort set alle væsentlige politiske opfattelser fra hvert land kan komme til udtryk i udvalget, og bevirker samtidig, at den relativt høje fraværsprocent, som nødvendigvis må eksistere, ikke hæmmer udvalgenes arbejde urimeligt.

Alle forslag til retsakter, som af Rådet eller Kommissionen bliver sendt til Parlamentet til høring, behandles i et eller flere udvalg. Det medlem af udvalget, der er valgt til rapportør for den pågældende sag, udfærdiger en rapport om udvalgets behandling med forslag til en resolution. Denne resolution vedtages — eventuelt efter at være blevet ændret — af udvalget og tilstilles sammen med rapporten Parlamentets plenum til endelig vedtagelse.

Et væsentligt træk ved Parlamentets arbejde er adgangen for medlemmerne til at stille spørgsmål til Rådet og Kommissionen. Det er især muligheden for at stille spørgsmål til Kommissionen, der i praksis er blevet udnyttet. Dette skal formentlig ses på baggrund af Parlamentets ret til gennem et mistillidsforslag til Kommissionen at tvinge denne til at træde tilbage og er formentlig en kontrolfunktion af ikke ringe vægt. I 1971 stilledes der således flere end 500 spørgsmål til Kommissionen.

Der henvises i øvrigt til besvarelsen af spørgsmål 41.

For så vidt angår Europaparlamentets kompetencer og funktion henvises til nedenførte danske oversættelse af Vedel-rapportens kapitel III, afsnit I, § 2: „Parlamentets stilling og rolle“, og § 4: „Det europæiske Parlament“.

„§ 2. — Parlamentets stilling og rolle.

De rettigheder, som er tilkendt Det europæiske Parlament, udøves på tre områder: den normative beføjelse, budgetbeføjelsen og kontrollen med Kommissionens politik.

På det normative område besidder Parlamentet kun rådgivende funktion¹⁾. Det bliver normalt hørt af Rådet om forslag fra Kommissionen, der er fremsendt til Rådet. Denne konsultation er imidlertid langt fra forudset i alle sager, hvortil Rådet skal tage stilling, selv i sager af normativ karakter. Det er vanskeligt at finde den „ledetråd“, som traktatens forfattere i denne henseende måtte have fulgt.

Omend traktaten kun har forudset en konsultativ rolle for den parlamentariske forsamling, har den dog søgt at bibringe den afgivne udtalelse en betydelig vægt: dette fremgår af art. 149, stk. 2, hvori det hedder, at „så længe Rådet ikke har truffet afgørelse (om et forslag fra Kommissionen), kan Kommissionen ændre sit (oprindelige) forslag, især når det er blevet forelagt Forsamlingen til udtalelse“.

På budgetområdet giver art. 203 i EØF-traktaten ved siden af retten til at opstille et foreløbigt overslag over sine egne udgifter (en ret givet hver af institutionerne for sit eget vedkommende) kun Det europæiske Parlament en beføjelse til at foreslå ændringer til det af Rådet udarbejdede budgetforslag. Rådet har det sidste ord. Artikel 201 EØF havde ikke udtrykkeligt forudset nødvendigheden af at ændre budgetproceduren ved overgangen til ordningen med egne indtægter. Medlemsstaterne fandt imidlertid, at der i denne henseende var en logisk sammenhæng, og at fra det øjeblik, hvor Fællesskabet overgik til at „leve“ af egne indtægter, måtte Parlamentets rolle i budgetproceduren udbygges.

Denne reform blev gennemført ved traktaten af 22. april 1970, som ændrer art. 203 i EØF-traktaten og de hertil svarende artikler i EKSF- og EURATOM-traktaterne.

Hvad angår kontrollen med Kommissionens politik overtager EØF-traktaten (art. 144) det i Paris-traktaten art. 124 etablerede system for kontrol af Den høje Myndighed:

¹⁾ Hvis man ser bort fra den „lille revision“ i henhold til art. 95, stk. 3 og 4 i EKSF-traktaten. Art. 235 giver ikke Det europæiske Parlament nogen beslutningsbeføjelse.